

Op een regenachtige herfstdag rijd ik door het drukke vrijdagverkeer naar huis, de weekendboodschappen op de achterbank. Oma en Thomas zijn alleen thuis en dat is eigenlijk niet verantwoord.

Als ik de straat inkom, zie ik dat mijn nieuwe buurman juist zijn auto voor ons huis wil neerzetten.

Verontwaardigd toeter ik een keer en draai mijn raam naar beneden.

De sullig aandoende dertiger laat ook zijn raam zakken.

‘Laat je genoeg plaats over voor mij?’ roep ik kortaf.

‘En wees een beetje snel, alsjeblieft; mijn dementerende oma en mijn peuterzoontje zijn alleen.’

Hij reageert bedaard. ‘Er is ruimte genoeg voor twee, hoor.’

Even later stap ik beladen met boodschappen de keukendeur binnen.

Ik ben net op tijd, want oma probeert juist een heet pepertje aan Thomas te voeren. Mijn arme kind!

‘Ho!’ Ik laat mijn tassen los, maak een grote hink-stap-sprong en gris haar het pepertje uit handen. ‘Gelukt! Wonder Mama redt kind.’ Hijgend leun ik tegen de keukentafel. Dan zie ik twee beteuterde gezichten naar me staren. Twee hongerige, beteuterde gezichten. ‘Dat is niet lekker,’ zeg ik snel. ‘Dat is auw!’

Thomas’ ogen vertonen al tranen en oma’s lip trilt ook bedenkelijk. ‘Dat is wél lekker,’ zegt ze. ‘Dat is snoep.’

‘Het ziet eruit als snoep, maar het smaakt vies,’ probeer ik nog, maar het maakt geen indruk. Als ik niet gauw een

afleidingsmanoeuvre bedenkt, breekt hier een huilduet los. Haastig diep ik het laatste potje vruchtenmoes op en zet het voor oma neer, een lepeltje ernaast. ‘Fruithapje! Met Thomas delen,’ zeg ik nog en loop naar het halletje op mijn jas op te hangen.

Daar wacht me nóg een onaangename verassing: er sijpelt water door het plafond heen. Ik had toch pas nog het dakje boven de voordeur laten maken? Geërgerd gooi ik een dweil onder het straaltje.

Terug in de keuken, ontdek ...